

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῶν Ὑπουργείων τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔσχατον παιδικῶν περιοδικῶν ὀργανισμῶν, ἀιφθίς παρουσιάζει εἰς τὴν γάμον ἑμὴν ἐπισημοῦσιν καὶ διὰ τοῦ Ὀμοῦρου καὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσται ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τὰς αἰτίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίαι, δρ. 35. Ἐφῆμερον δρ. 19. Τοῦμηνος δρ. 10.
ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰθῶπου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κόπου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλ. κτ. 25. Ἐφῆμερον καὶ Τοῦμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ -- ΕΒΕΘΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐοῦνθῆσιν μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐβρικίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' — Τόμος 80ός

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1928

Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 28

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ ΓΙΒΑΡΔΕΤ].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ' (Συνέχεια)

Ἐφῆμερὰ τὰ μάτια τῆς Ζίνας ἔπεσαν πάνω στὸ ζαφεῖρι τῆς Θασιάς.

Εἶχε γίνει γι' αὐτὴ αἰ φολαχτό. Ἦχε πάντα μαζί της, γιὰ νὰ θυμᾶσαι τὴ μικρὴ ἐπιτεμμένη φοροῦλα, ἀκόμη όμως καὶ γιὰ νὰ μὴ ξεχᾶ μερικὰ πράγματα: Ὅταν περνοῦσε τὸ δαχτυλίδι σὲ δάχτυλό της, ἡ Ζίνα εἶχε δώσει ὑπόσχεση ν' ἀγωνισθῆ κατὰ τοῦ ἐγωῦσμοῦ, νὰ μὴ θυσιαθῆ τὴ χαρὰ τοῦ ἄλλου γιὰ τὸ δικό της γούστο.

Καὶ ἐφῆμερὰ ἡ εἰκόνα τῆς θείας τῆς πρόβαλ' ἐμπρὸς της.

Ἡ πραγματίσσια εἶχε ὑποφέρει τόσο, μόνον ἀπὸ μίαν ἡμέρας μοναξιά! Πῶς θὰ περνοῦσε τώρα ἑβδομάδες ὀλοκληρῆς σὲ μοναχικό σπίτι, ἀντικρίζοντας πάντα τὸ πένθος τῆς καὶ τὴν ἀδειανὴ θέση τῆς Ζίνας;

Τὴ θάκανε χωρὶς τὰ νεῖατα καὶ τὴν εὐθυμία τῆς Ζίνας, ποῦ ἦσαν ὁ μόνος λόγος ποῦ ζοῦσε;

Πάλι ἀρχίζε μέσα της ἕνας ἀγωνισμός, ὅπως τὴν ἄλλη φορὰ στὴν ἡλιόλουστη Νίκαια, καὶ ἡ μικρὴ νίκησ καὶ πάλι.

Ὅταν ἡ Ἰβόνη τὴ ρώτησε ἂν μπορούσε νὰ δώσῃ εὐνοϊκὴ ἀπάντηση στοὺς γονεῖς της, ἡ Ζίνα τῆς ἀπάντησε μὲ τόνο σοβαρό:

— Πρὶν σοῦ πῶ ναὶ ἢ ὄχι, πρέπει νὰ ρωτήσω τὴ θεία μου. Ποῦ φοβᾶμαι όμως ὅτι δὲ θὰ μ' ἀφήσῃ γιὰ τὴν κοστίζει ποῦ νὰ μὲνῃ μοναχὴ της.

— Ἐλα τώρα, ἔκαμε ἡ Ἰβόνη. Παρακάλεσέ τη θερμὰ καὶ θὰ σ' ἀφίσει.

— Ἄν τὴν παρακαλέσω, βέβαια θὰ μ' ἀφήσῃ, ἀπὸ τὸ ἔσπρω. Μὰ ἐγὼ δὲ θὰ τὴν παρακαλέσω. Σκέψου, Ἰβόνη, ἄλλον ἔκτος ἀπὸ μένα δὲν ἔχει στὸν κόσμο, αὐτὴ ποῦ γινώρισε τόσο δύναμη καὶ τόσες εὐτοχισμένες μέρες... Κι' ἂν μ' ἀφήσῃ, πῶς θὰ μοῦ διασχίσει ἔμενα ἢ καρ-

διὰ νὰ τὴν ἀφήσω μοναχὴ; Δὲν μπορῶ.

Μὰ ἡ Ἰβόνη ἐπέμεινε:

— Πές της το, Ζίνα, πές της τὸ ἀπόψε καὶ ἄβριο περιμένω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀπάντησή της. Προσπάθησε, Ζίνα, θὰ περάσουμε ζάχαρι. Εἶν' ἕνα μέρος θαυμάσιο.

Ἡ συντηγορία τῆς Ἰβόνης ἦταν θερμὴ. Ὡστόσο, μόνον αὐτὴ, δὲ στάθηκε ἀρκατὴ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ κορία Φροστάτ παρατήρησε πῶς ἡ ἀνιψιά της εἶχε ὑψος συλλογισμένο. Τὴ ρώτησε, τὴν ἐναρώτησε καὶ τέλος ἡ Ζίνα ἀνοίξε τὸ στόμα της, σὰ νὰθελε ν' ἀπαντήσῃ, μὰ πάλι τὸ ξανάκλεισε. Ὅσοι ἀπὸ πολλὴ σκέψη εἶπε θεῖα!

Ἡ Κα Χάτ' εὔδινε χοροὺς περισημούς... (Σελ. 218, στ. γ')

— Μπορεῖς νὰ μαντέψῃς, θεία μου! τί μοῦ πρότεινε σήμερα ἡ Ἰβόνη Λεγκράν;

— Ὅχι, Ζινοῦλα, δὲν μπορῶ. Πές το μοῦ καλύτερα ἄμέσως.

— Ἄκου λοιπόν. Μὲ κάλεσε, ἐκ μέρους τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της, νὰ περάσω κανένα μῆνα μαζί τους σὲ Νεινάρ.

Ἡ πριγκίπισσα, χωρὶς καμμιά δυσαρέσκεια, εἶπε ἤσοχα:

— Εἶναι εὐγενικὴ φιλενάδα.

Ἐτοῦσα ρώτησε:

— Καὶ τί της ἀπάντησες, Ζίνα μου; Ἐκείνη πῆγε καὶ κᾶθησε σ' ἕνα σκαμνάκι, σὰ πόδια τῆς θείας της, ποῦ τῆς χαίδισε τὰ καστανά της μαλλιά. Μέσα σὲ μισόφωτο, τὸ ζαφεῖρι ἀχεινοβόλησε.

— Ἀπάντησα... φιθόρισε ἡ μικρὴ, ἀπάντησε ὅτι δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μοναχὴ τόσον καιρό.

— Ἄ, ἔκαμε ἡ χήρα, ἀρνήθηκες; Δὲν ἔβρισε πῶς μὲ λήπησες, Ζίνα μου!

Ἡ μικρὴ τὴν κοιτοῦσε κατάπληκτη.

— Ἀηλαθῆ, θεία μου, εἶπα πῶς θὰ σοῦ ζητήσω μαζί σου τὴν πρόσασή της.

— Τὴ νὰ σοῦ ζητήσω, Ζίνα μου; Μποροῦσε νὰ περάσῃς καλύτερα τὸν Ἀύγουστο;

— Ὅσοι... δὲν καταλαβαίνω... Μὲ συμβουλεύεις νὰ σ' ἀφήσω μοναχὴ καὶ νὰ φύγω; Ὅχι, ὄχι. Ἀπὸ πᾶ δὲ θάνα εὐχαριστοση γιὰ μένα.

— Ἄ, κόρη μου, τὴν ἔβρω ἐγὼ τὴν καρδιά σου... Μὰ ὑπάρχει ἕνας ἄλλος τρόπος νὰ κλονισθῆ τὸ ζήτημα: Σὺ θὰ δεχθῆς τὴ φιλοξενία τῆς φίλης σου. Ἐγὼ θὰ ἔλθω σὲ Νεινάρ καὶ θὰ μείνω σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Θὰ βλέπαστε διή τὴν ἕρα. Κι' ὅταν δὲν θῆκασιε μαζί, πάλι θὰ σὲ νοιώθω ποῦ κοντὰ μου καὶ ἔτσι θὰ λαί εὐτοχισμένη. Δὲ θέλω τίποτα περισσότερο...

Ἡ Ζίνα φίλησε τὸ λεπτὸ χέρι τῆς θείας της.

— Πάντα καλές ιδέες έχετε σεις, θεία μου. Αφού γίνεται έτσι, ακόμη καλύτερα. Είμαι όλη κέφι. Πετώ απ' τη χαρά μου.

Την άλλη μέρα, η Ζίνα έξιπτόρησε στη φιλενάδα της το σχέδιο της θείας της.

Έμειναν όλοι σύμφωνα μ' αυτό το σχέδιο. Η Ζίνα δέχτηκε την πρόσκληση των Λεγκράν, κι η πριγκήπισσα κράτησε δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Φλοίσκος» του Ντινάρ.

Την πρώτη Αύγουστου, η πριγκήπισσα Βαλεντίνα κι η ανιψιά της πήραν το τραίνο κι έφτασαν στο Ντινάρ πρωί, μ' ένα λαμπρότατο καιρό.

Η μικρή πόλη ήταν γεμάτη ξένους, περιηγητές. Στους δρόμους περνούσαν ανοιχτόχρωμες τουαλέτες, δεσποινίδες ασκοντομένες, που κρατούσαν ως επί το πλείστον ρακέτες. Ο άερας ήταν ζεστός, χωρίς να ναι βαρύν, κι αισθανόταν κανείς την καρδιά του νάνοιγγ στο όμοιο αυτό κλίμα.

Οι δύο ταξιδιώτισσες τ'όβραλαν για το ξενοδοχείο, όπου ήθελε η κορία Φριστά.

Έκαμαν την τουαλέτα τους, πήραν κάτι και ξεκίνησαν για τη βίλλα «Σειρήνια» όπου η οικογένεια Λεγκράν περιμενε τη Ζίνα.

Ήταν ένα ωραίοτατο σπίτι σκεπασμένο με κισσό, αϊγόκλημα κι άγριοτριανταφυλλιάς. Οι μέλισσες βομβούσαν τριγουρίζοντας στενάγμένα λουλούδια κι η θαλασσίνη αύρα φιδόριζε γλυκά μέσα στα φύλλα.

Ήταν χειμμένο σ' ένα ύψωμα κι έβλεπε τη θάλασσα που έρχόταν κι έσπαζε στους βράχους της άκτης. Απ' τα παράθυρα της σάλας, που άνοιγαν σ' έναν άπεραντο όριζοντα, έβλεπαν λουλούδια, χλόη, ύστερα τη θάλασσα, σαν άπεραντο γαλάζιο χαλί, τον κόλπο του Ντινάρ και χαμηλά εκεί κάτω, τα τείχη του Σαιν-Μαλό.

Η Ύβοννη ώδηγησε τη φιλενάδα της στο δωμάτιο που της είχαν έτοιμάσει: ένα χαριτωμένο δωμάτιο με έπιπλα θερνικωμένα άσπρα και ντομένα με ρόζ κρετόν.

Οι τοίχοι ήταν ντυμένοι με ρόζ χαρτί, ή κορτινες ήταν κι αυτές ρόζ. Μ' ένα λόγο ήταν ένα δωμάτιο ρόδινης χαραυγής, έν' άληθινό κορτεσιτικό δωμάτιο.

Σ' όποιοδήποτε μέρος του δωματίου κι έν βρισκόταν κανείς, είχε θαυμασία θέα στον κόλπο, που τον έσχιζαν φάρβαρες, κίτρινες και βαποράκια.

Η Ζίνα εύχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο την Ύβοννη.

— Ελπίζω πως θα εύχαριστηθείς μαζί μας, Ζίνα, είπε εκείνη. Θα κάνομε τα πάντα για να σ' εύχαριστή-

σομε... Ότι μπορούμε τουλάχιστο... — Και δέν χρειάζεται να κουραστήτε πολύ, γιατί είμαι κιόλας κατευχαριστήμενη.

Κουβέντιασαν λίγη ώρα κι ύστερα κατέβηκαν για να επισκευθούν όλη την περιοχή της βίλλας. Τόν κήπο, τις σέρρες, τους σταθλους.

Ύστερα η Ύβοννη ώδηγησε τη Ζίνα σ' ένα μικρούλι καμαράκι, που άλλοτε το είχαν χείσει γι' αυτή μοναχά.

Ήταν ιδιοκτησία της μικρής όταν ήταν όχτώ χρονών. Στη μέση είχε ένα τραπέζιακι, καρέκλες και μια μικρή σόμπα, που άκόμη είχε λίγη στάχτη.

— Α, τι γλυκές ώρες πέρασα δώ μέσα!.. Έλας η Ύβοννη. Είχα δημιουργήσει μια ιδιαιτερή ζωή, ήμουν μητέρα

«Η μικρή πόλη ήταν γεμάτη ξένους...» (Σελ. 218 στ.α')

έξη παιδιών. Να τι άπόμειναν απ' αυτά.

Κι' άνοιξ' ένα σουτάρι κι' έβγαλε έξη κούκλες σε κατάσταση έλευσινή.

Οι δουτοχιωμένες πορσελάνινες κόρες της Ύβοννης ήταν έμαλλιασμένες και κουρελοντομένες. Μά η Ύβοννη κοιτοόσε με συγκίνηση τα γυαλένια μάτια τους, που τόσο συχνά άλλοτε πολεμούσε του πάκου να όρη μέσα σ' αυτά μιά άχιθια ζωής.

— Αδελή είναι η Βαβίλδη, είπε η Ύβοννη δείχνοντας μια άράπισσα κούκλα. Ήταν η μπόννα. Και τι δέν είδαν τα μάτια της!.

Σολλογίστηκε μια στιγμή και συνέχισε:

— Δέν ήμουν, έβρεις, μόνη μου ποτέ. Είχα πάντα τη συντροφιά τους κι' ό,τι ώρα να με ζητούσαν, έδω θα μ' εύριταν.

Η Ζίνα κοιτοόσε τις μικρές άψυχες φιλενάδες της Ύβοννης. Ταχτοποιόσε τα μαλλιά τους, έστίαζε

μέ μεγάλη προσοχή τα ρούχα τους. — Χαιρόμαι που τις βλέπω, είπε τότε εκείνη, γιατί έτσι μου φαίνεται πως η φίλια μας είναι πιο παλιά. Μου φαίνεται πως πάντα ήμαστε φίλες.

Τη στιγμή εκείνη χόβησε το κουδούνι του φαγητού κι' έκοψε την κουδούνια τους. Κι' ένω τοποθετούσαν στί: γωνίες τους τις έανθες και καστανές κούκλες, η Ύβοννη άναστέναιζε έλαφρά:

— Τι κρίμα να μη μας άρέσουν οι κούκλες όταν μεγαλώνομε!

Κατά τις τέσσαρες, βγήκαν στην πλατεία. Παρασόλια ποικιλόχρωμα, άνοιχτά παιδιάτικα φορέματα, έκαναν ένα άφαιτο σβουλο γεμάτο ζωή κι' εδ-θυμία.

Τά νερά είχαν κατεβή και πολλοί έκαναν μπάνιο.

— Μόλις συνηθήσεις το κλίμα, είπε η Ύβοννη, θ' άρχισομε μπάνια μαζί, έν το λέη ή καρδιά σου.

— Και βέβαια! άπάντησε η μικρή Βισιλίστα. Το κολόμπι ήταν απ' τις μεγαλύτερες διασκεδάσεις μου στη Βαλκανία.

Άφησαν ύστερα την παραλία και πήγαν, μαζί με την κορία Λεγκράν, στο καζίνο, όπου ώρα πολλή τους λικνίζεν εύχάριστα η όρχήστρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ' Στο Ντινάρ

Πέρασαν άρκετες εύχάριστες μέρες. Ο κύριος κι' η κορία Λεγκράν έρχόνταν κάθε καλοκαίρι στο Ντινάρ κι' είχαν γνωρίσει όλους τους γειτονικούς ιδιοκτήτες.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και μια πολύ πλούσια Άμερικανίδα, η Κα Χάτλεϋ, που έδινε χορούς περιφημούς για την πολυτέλεια και τη λαμπρότητά τους. (Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΘΥΝΗ

Με σένα πάντα θάθελα Νάμουν ένω άντάμα, Που γέλιο κάνεις του φτωχού Το άπελπισμένο κλάμμα, Για ν' άγρυπνώ στού άρρωστου Το άνιαρό κρεββάτι, Για να θωρω το δύστυχο Με δακρυμένο μάτι. Για να μιλώ καρήγορα Στο όρφανά παιδάκια, Στά σκλαβωμένα έλευθεριά Να δίνω τα πουλάκια.

Για να πλησιάζω και ληοτή Μ' άγάπη χωρίς τρέμο, Για να οδηγώ και τον κακό Στης άρετής το δρόμο.

Και να σκορπάω μ' άχνόγελα Παντού την εύφροσύνη... Με σένα πάντα άς ήμωνα Άντάμα, ό Καλοθύνη!

ΜΗΣΙΑ Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΡΡΩΣΤΟΣ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

(Του André Lichtenberger)

(Συνέχεια, 16ς σελ. 210.)

Δε θα χρειαζομασε ο τίποτα, αφού δε χρειαζόταν παρά ήρωχία. Άπεναγτίας μάλλοτα θα προσέφερε ύπηρεσία έν πήγαινε: θα δικαιολογο σε και τη μαμά της. Έκτός αυτού, θά περάση εύχάριστα.

Όχι παράση εύχάριστα... Ίδέα που έχει τέλος πάντων αδει ή μαμά για την καρδιά της κόρης της! Όχι παράση εύχάριστα, τη στιγμή που ό μπαμπάς της είναι άρρωστος και περιμένει το γαστρό... Άς είναι όμως, αφού έτσι πρέπει, θά πάει. Μά, προς Θεού, μη νομίζομε πως «θα περάση εύχάριστα!»

Στωικά η Λιλίκα άρχίζει να ντόνεται. Μά το πρόσωπό της έχει τόσο πένθιμη όψη, δείχνει τόσο άνησυχία και φροντίδα, ώστε, μόλις μήκε στο σπίτι των Λεγορόν, όλοι άρχισαν τις έρωτήσεις: «Τι έχεις, Λιλίκα, τι σου συνέβη;»

Με πένθιμη φωνή και μ' ένα χαμόγελο, απ' αυτά που οι κανόνες της συμπεριφοράς επιβάλλομε σε παρόμοιες περιστάσεις, η Λιλίκα έξηγει: «Ο μπαμπάς είναι άδιάθετος κι' ό,τι ή μαμά της την έξουσιοδότησε ναρθή να τη δικαιολογήση. Όλοι άρχίζομε να τη κηρυώνηματα. Τον καίμενο τον μπαμπά! Βέβαια δέν είναι τίποτα σοβαρό. Πουδς έβρει όμως πόσο θα δυοφέρη. Κάθε νοσηρμένοσ μάθαινε το νέο. Η Λιλίκα δυοχερώθηκε να ξαναρχίση χιλιας φορές τη διήγησή της, να διηγή τις ίδιες έξηγησεις. Περισοτοιχίζεται από γυνική συμπάθεια. Και μ' έλες τις άνησυχίες της, της είναι εύχάριστα ν' άκούη τόσες καθήροχαστικές διαβεβιώσεις και γνώμες έμπειρών: «Αν ό ποινικόφαλος έπέμενε, θάταν καλό ένα ποδόλου:ρό με σινάπι, πολύ ζεστό. Έπίσης και μια μικρή άφαιμάξη... Αλλά τα καλά φάρμακα είναι πολλές φορές θαυματουργά... Η Λιλίκα εύχαριστεί άδνακόπως.

Πήραν το τράϊ, έπαιξαν τένις. Τ' άπόγευη έπρασσι ωλιά. Κι' όταν, στις έξη, είσοποίησαν τη Λιλίκα ότι η Καλλιόπη είχε πάει για να την πάρη, η μικρή άπόρησε πως πέρασαν οι ώρες! Την έξιβαλαν όλοι, τη γέμιζαν καλά λόγια κι' εύχες κι' έπρος μαζί με την ό ηέστρια.

— Πώς πηγαίνει ό μπαμπάς; — Η Καλλιόπη άπνεσε πολύ έόρως. Άδελή πιδίρωνε. Δέν ήμει είδηγη οδς έν ήρθε ό γιατρός. Πιστεύει να, μά δέν έχει πεποθρητη. Εί πάση περιπτώσει ό κύριος ήταν στην κήμαρά του και δίπλα του η κορία. Αυτό έβρει έ-λο-όλο.

Βέβαια, έν είχε χειροτερέψει ό μπα-

μπάς, το σπίτι θάταν περισσότερο άνησχο και θά έδωκενε είδηση κι' η Καλλιόπη. Φαίνεται λοιπόν πως η Λιλίκα θά όρη τον μπαμπά της καλλότερα, ίσως έντελώς καλά.

Έτσι φαίνεται, μά όσο κιντεόβουν να φτάσομε, η Λιλίκα τρέχει όλο και περισότερο, κι' η Καλλιόπη λαχανιάζει για να την φτάση. Δίχως άλλο, αίσθάνεται κάποια τόψη γιατί διασκεδάσε τόσο ώκαία στο τράϊ και διάζεται να καθήροχασή τη συνειδησή της... Έπίσης αυτού, όταν θραδοάζη, όταν ό ήλιος πέφτει κι' είναι κανείς κάπως κουρατημένος, τον κυριόει πάντα μια άνησυχία μαζί με άπαισιες ιδέες.

Μά στην καρπή της δανδροστοιχίας, προβάλλει έαφηνικά η Ροζαλία. Με το πρότερα κατεβασμένα όπως πάντα, φαίνεται διασπική και θυμωμένη. Εδ-θύς μόλις το μάτι της πήρε την Καλλιόπη, τη φωνάζει άγρια. Δέν είναι και λίγη ώρα από τότε που έφυγε. Πάρα πολύ άργησε. Πρέπει να πεταχτή τώρ άμέσως να πάρη μια δραχμή πάγο. Άς μη σε πρώτο καφενείο που θ' άπαντήση, για να μη χάσομαρε.

Είναι: γιά τον κύριο. Και τελειώνοντας την προσαγή της, η Ροζαλία γυρίζει πίσω μαζί με τη Λιλίκα.

— Πάγο! — Ναι, τον ζήτησε ό γιατρός. Η κορία είχε πως χρειάζεται γρήγορα, πολύ γρήγορα. Λοιπόν κι' η Ροζαλία έφορε άμέσως κι' άφησε το ποτόουλο στη φωτιά. Αυτό πια είναι που θά γίνει κάρουνο μοναχό. Άν η δεσποινίς κι' η Καλλιόπη περπατούσαν λιγάκι πιο γρήγορα...

Νάταν άλλη περίπτωση, η Λιλίκα θά διαμαρτύροσε γι' αυτή την κατηγορία. Τώρα όμως ούτε δίνει προσοχή. Είναι καταφοβισμένη... Αδελός ό πάγος τις φέρνει στο νοφ φριχτές εικόνας. Σ' ένα μυθιστόρημα που διάβασε, ό Άλφρόνσοσ, που είχε τραυματισθή στο κεφάλι, πέθανε μέσα σε τριμερό παρλήρημα, μ' έλες τις πανωμένες κομπρέσες που διαρκώς του έδωζαν στο καστό του μέτωπο.

— Έβρεις τι θά τον κάνομε ούτο τον πάγο, Ροζαλία; — Η Ροζαλία σηκώνει τους ώμους: — Για τα πόδια, για την κοιλιά, — έρω κι' έρώ;

Πιστοίσι δίκως, μάλλον για τη κοιλιά. Είσει της έβλεπαν πέρτο της έξέρφης της, που είχε σκαληκροειδίτιδα. Πήγαινε σε σκαρταραχτά όρες. Οι γιατροί είναι όλοι δολοφόνοι.

Αλλά βέβαια δέν είναι κηόλου έθαροπικία. Μά η Ροζαλία δέν είναι και κημαία ίτασια ή σθάνια. Εδ-τυχώς έφθισαν... Η Λιλίκα θά μάθει...

Όχι άμέσως. Στο διάδρομο τη σταματούν: Η μαμά περπατάει στη

Λιλίκα να γδοθή χωρίς θόρυβο και να κατεβή πάλι κάτω. Ο μπαμπάς έχει φρερό ποινικόφαλο άκόμη και θέλει να ήσυχάση.

Η Λιλίκα πολεμά να έξιχνιάση. Μά η ύπηρέτρια έχει πολύ άριστες πληροφορίες. Θυμάται ότι, όταν ό πατέρας της είχε κάποια άρρωσήσει βαρεία, τοδύναν να καταπίνη κομμάτια πάγο.

Φόρεσε την ποδιά της και κατέβη. Έχει πάλι σκοτεινιάσει. Νά διαβάση κανείς είν' άδύνατο. Άλλωστε δά θα μπορούσε. Άνεμος έχει σηκωθή. Κάθε τόσο οι μακρινοί του στεναγμοί μεγαλώνομε τη μελαγχολία της έσπαρμένης αυτής ώρας.

Η πέτρα άνοίγει. Όχι, δέν είν' άκόμη ή μαμά. Είναι η Καλλιόπη. Το φαί είν' έτοιμο. Πώς; Θά φάη μόνη της; Όχι, θά περιμένη.

Μόλις είχε ξεδιπλώσει την πετσέτα της, να κι' ή μαμά της. — Πώς πάει ό μπαμπάς; — Καλύτερα, πολύ καλύτερα. Κι' ή φωνή της μαμάς είναι δυνατή και γεμάτη πεποίηση.

— Τι είπες ό γιατρός; — Είπε πως είν' απ' τέν ήλιο. Τίποτε δηλαδή.

— Τότε, αδελός ό πάγος; — Πάγος; Τι πάγος; Έ... άπλώς μια πρόβλεψη. Άν τοχόν σηκωθή ό κυριός, θά κάνομε μερικές κομπρέσες. Για την ώρα όμως δέν υπάρχει λόγος.

Ο τόπος της μαμάς είναι άμέριμος. Άν δέν ήταν πρακποιητός, θάταν λιγότερο άμέριμος. Η μαμά φαίνεται με το πρώτο βλέμμα άνησυχη. Δούρωτες στο μέτωπό της. Κάνει πως τρώει, μά δέν έγγίζει τίποτα. Η Λιλίκα της το παρατηρεί. Θυμάται: (Έπεται το τέλος)

KIMON AAKIANE

ΤΟ ΚΑ'ΚΙ

Νοιώθω άπόψη την ψυχή μου να πονή. Τά καίκι πύχει άπλώσει το πανί, σά νερά σιγοσαλεύοντας όνά μέσ' απ' το ήσυχο λιμάνι έξικινθ.

Νοιώθω άπόψη πως με κάνει να πονώ το θαμπό, γαληνόμενο δειλινό. που σά σκέτες κάνει τα πλοία τα παλιά, στοιχειωμένες στον νερόν τη σιγαλιά.

Τό καίκι, άγοσαλεύοντας όνά, δνειρούεται ταξιδία μακρινά. Κι' όμως είναι, σά γαλήνια τα νερά, τα πανιά του σάν άκίνητα φτερά.

Άπό τό έρημο λιμάνι έχει πιά βγή κι' όλο πια μες στης γαλήνης τη αιγή. Και μακριά τα τευτωμένα του πανιά μοιάζουν λάβαρο ύψωμένα στην έρημιά. Κι' έλο πιο βαθιά το νοιώθω πως πονώ. Τό καίκι έχάθη μες στο δειλινό...

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΞΕΛΙΞΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΡΥΘΗΚΕ σ'αδ' Αθήνας μια καινούργια εφημερίδα με μεγάλα κεφάλαια και φυσικά, με τα τελειότερα μέσα. Προχτές το βράδυ πήγα στο τυπογραφείο της, όπου είδα να εργάζονται δόκτορες λόγος τυπογράφων. Και βέβαια, αφού σε λίγες ώρες επρόκειτο να στοιχειοθετηθούν δώδεκα μεγάλες και πυκνές σελίδες! Έπειτα πήγα να ιδώ και το πιεστήριο. Τι τεράστια και πολύπλοκη μηχανή! Ζάλη σε πιάνει να τη βλέπεις. Και βέβαια, αφού οι δώδεκα εκείνες σελίδες επρόκειτο, σε λίγες ώρες, να τυπωθούν σ' ένα τόμο χιλιάδες αντίτυπα! Μά μπορεί πια να φαντασθώ καθένας τι μέγεθος, τι αντοχή, τι δύναμη, τι ταχύτητα, τι τελειότητα πρέπει να έχει ένα πιεστήριο, για να βγάλει, από τα χαράματα ως το πρωί, ένα τόμο χιλιάδες δωδεκάσέλιδες εφημερίδες, ετοιμες, διπλωμένες, κοληγημένες, καλοτυπωμένες και με ζωγραφιές!

Κι' ενώ έχασκα μπροστά στο γίγαντα αυτόν των πιεστηρίων, θυμήθηκα το πρώτο πιεστήριο που είδα στη ζωή μου, όταν ήμουν παιδί στη Ζάκυνθο. Πηγαίνοντας στο σχολείο μου, περνούσα απέξω από το τυπογραφείο του Σέργιου Ραφτάνη, του περσέριου αυτού εκδότη των επαναστασιακών ποιητών κι' ιστοριογράφων, — κι' έβλεπα από τα τζάμια τους τυπογράφους που στοιχειοθετούσαν. Στοιχάζομαι πώς στο παιδικό μου πρόσωπο θα ζωγραφίζονταν τόσο ζωηρά ή περιέργεια, ο πόθος να τους ιδώ κι' από κοντά, ώστε μια μέρα ένας εργάτης ουγκινηθήκε, μου άνοιξε την πόρτα και, με μια καλοσύνη που δεν την ξεχνώ, μου είπε: «Έμια μέρα να ιδής το τυπογραφείο!» Μαθήκα χωρίς να μου το ξαναπεί. Κι' αφού περιεργαστήκα μ'αυτή τη στοιχειοθεσία, προχώρησα πάρα μέσα να ιδώ και το τύπωμα, Α, το μικρό, το απλό, το πρωτόγονο εκείνο πιεστήριο! Έδούλευε με το χέρι. Έβρεχαν το χαρτί, το τοποθετούσαν προσεκτικά, το έπλωναν, το λείωναν σ' έναν πίνακα έπειτα, με την κίνηση μιας ρόδας, έκαναν τον πίνακα αυτόν να πεί να σταθή από πάνω στην πλάκα με τα στοιχεία, που σ'όλο άναμεταξή την μελάνια ένα παιδί, κι' έ, με την κίνηση ενός μοχλού, να πιεσθή από ένα βαρό μεταλλικό σπείρασμα. Κατόπι ξανακινούσαν τη

ρόδα κι' ο πίνακας γύριζε πίσω. Τότε άνοιγαν, έβγαζαν το χαρτί τυπωμένο, το έβαζαν σ' ένα μέρος για να στεγνώσει κι' έβαζαν άλλο βρεμμένο να τυπωθή. Χωρίς υπερβολή, με τη φασορία αυτή, το χειροκίνητο πιεστήριο του Ραφτάνη χρειαζόταν ένα λεπτό της ώρας για κάθε αντίτυπο. Έβγαζε δηλαδή μόλις πενήντα ως εξήντα αντίτυπα την ώρα! Πόσα... χρόνια θα ήθελε για να τυπώσει μια... καθημερινή εφημερίδα σ' ένα τόμο χιλιάδες!

Ο καλός εκείνος εργάτης που με έμπασε, σ'όλο τυπογραφείο, λεγόταν Φραγκόπουλος. Φοιητής έγώ, τ'έν ξαναβρήκα σ'όλο κατάστημα του Ραφτάνη, που ένταμεταξή είχε μετατεθή σ'αδ' Αθήνας. Και με πολύ καμάρι με έμπασε πάλι, για να μου δείξη το καινούργιο πιεστήριο που είχε προμηθευθή ο τυπογράφος-εκδότης. Χειροκίνητο βέβαια κι' αυτό, αλλά πόσο τελειότερο! Δεν είχε ανάγκη να του βρέχουν το χαρτί, ούτε να του μελάνωνουν την πλάκα με κύλινδρο του χεριού. Αυτή τη δουλειά την έκανε μηχανικά το «μελάνειο» του πιεστηρίου. Και τα αντίτυπα έβγαζαν με πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα, ίσως και πεντακόσια την ώρα.

Και το ζακυνθινό πιεστήριο, το καίμενο, τί έγινε; ρώτησα το Φραγκόπουλο.

— Νά το! μου αποκρίθηκε. Τέχουμε κεί για να βγάλουμε μόνο διορθώσεις.

Και μου το έδειξε σε μιάν έκρη, μικρούλι, ταπεινό, άσχημο, παραπεταμένο, περιφρονημένο, αυτό που κυριαρχούσε άλλοτε σ'όλο τυπογραφείο καταμεσίς. Η «πρόδοος» το είχε εκτοπίσει. Αήθηκε σ'όλο «παρελθόν».

Σέ λίγο, το τυπογραφείο ήταν και μένα ή δουλειά μου. Έργαζόμουν σε περιοδικά, σ' εφημερίδες, τ'όποια βιβλία. Λοιπόν, δεν περνούσε χρόνος, χωρίς να βρεθώ μπροστά σ' ένα καινούργιο πιεστήριο, μεγαλύτερο και τελειότερο από κείνο που ήξερα πριν. Έτσι είδα το πρώτο που έδούλευε με καζί, και το πρώτο ηλεκτροκίνητο, και το πρώτο «κυλινδροκό», — που ή πλάκα του δηλαδή με τα στοιχεία γινόταν από μέταλλο λεπτό και τυλιγόταν σ' ένα κύλινδρο, για να τυπώνεται π'όλο γρήγορα, — και το πρώτο που συγκολλούσε τα φύλλα, και το πρώτο που τοποθετούσε τα φύλλα, και το πρώτο που τοποθετούσε, και το πρώτο που τοποθετούσε με χροόμετρα, και καθέξης. Ός π'έν, μέσα σε σαράντα χρόνια, είδα και το μεγαλύτερο απ' όλα: Τόν γίγαντα των πιεστηρίων που τυπώνεται ή καινούργια εφημερίδα, ο «Βλευθέρος Λόγος». Τι διαφορά από το μικρούλι εκείνο, το

πρωτόγονο, το άτελειο ζακυνθινό που μου θύμισε!

Και όμως, από εκείνο έγινε τούτο. Σιγά-σιγά, με τόν καιρό, το μικρό μεγάλο και τελειοποιήθηκε. Κάθε χρόνος που περνούσε, επρόσθετε και μιά μικρή τελειοποίηση σ'όλο αρχικό μηχάνημα του Γουττενβέργιου. Έκαμε κι' αυτό την εξέλιξη του. Κι' από το πρωτόπλασμα να πούμε, το άτελειο, έφτασε σ'ή σημερινή του μορφή και σ'ή εκπληκτικότη τελειότητα. Ούτε θα σ'αματήση βέβαια έδω. Σήμερα, άκμα, σ'ήν Εύρώπη, οι μεγάλες εφημερίδες, — αυτές που τυπώνουν κι' ένα εκατομμύριο αντίτυπα την ημέρα, — έχουν τελειότερα πιεστήρια κι' απ' αυτό. Και θάποκινήσουν σε λίγο άκμα τηλειότερα. Μετά σαράντα χρόνια, υποθέτω, ένα πιεστήριο σημερινό θά κάνει την ίδια έπιτύωση, και θά φαίνεται τόσο μικρό, και θά είναι τόσο εκτοπισμένο, όσο και το παλιό εκείνο που του έβρεχαν το χαρτί και το κινούσαν με το χέρι.

Κι' έτσι για όλα τα πράγματα, — μηχανήματα, ουστήματα, ιδρύματα. Καθέν απ' αυτά έχει τόν αρχικό του τύπο, το πρωτόπλασμα του, που λίγο ή εξέλιξη το μεταμορφώνει σ'όλο ένα τελειότερο. Γιατί κι' ο άνθρωπος που τα κάνει σ'όλο αυτά, εξέλισσεται ο ίδιος, τελειοποιείται, προοδεύει.

Σεσ άσπαζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μνημόσυμα του Ακαδημαϊκού JULES SANDEAU].

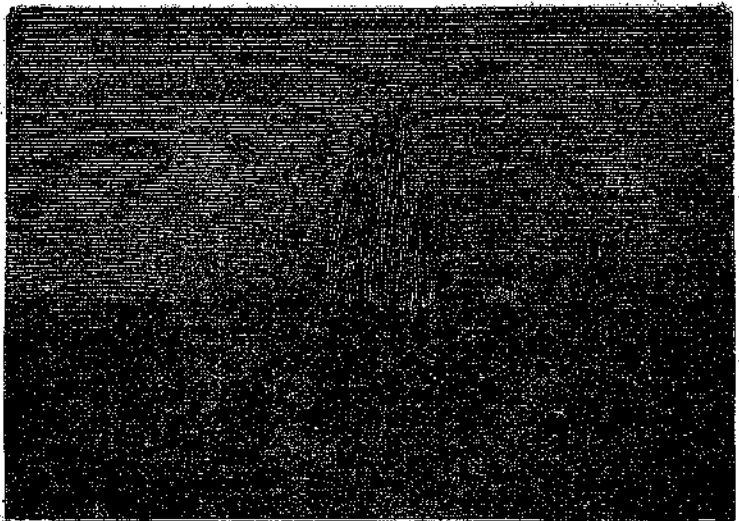
ΙΗ. (Συνέχεια)

— Καλά, σταθήτε να ιδούμε... φώναξε ο καπετάν Κουπιός, σκουπίζοντας τη βρόση του ματιού του με το μανίκι της μπλοόζας του. Νά μη μιλούμε δ'όλο μαζί... Τι ώρα ήταν σ'άν έφταναν τα στρίγγιλια... Απομνήστερο; Καλά. Έκείνη την ώρα, αν έβγαιναν έξω από το λιμάνι, θά τα πήρε το ρέμμα και θά πήγε ίσως κατά τ'ό Βράχο των Γλαρών. Κανένας σ'όλο σ'όλο φάρμας κατά κείνο-και το μέρος... Έ σ'όλο, Χοιρομέρη, Αγκίστρη, Φουκιώτη, τ'έν είδατε τίποτα κεί κέρα; Δεν καταλάβατε τίποτα;

— Νά σ'όλο π'όλο, είπε ο Αγκίστρης, μιά ώρα από το ήλιοδασίλεμα, είδα κατά το βράχο σ'όλο φωτιά.

— Και δεν έκαμας τίποτα; Μή σ'όλο φάνηκε π'όλο; άπάνω σ'όλο βράχο είχαν τραπέλι; τ'όλο; διακρίνατε κ'όλο κ'όλο;

— Μου φάνηκε σ'όλο φωτιά κι' είπα π'όλο ίσως είναι φωτιά, αποκρίθηκε ήτοχα ο Αγκίστρης. — Και μ' αυτό ήσυχάστε! Και δ'έν

Τα φάντσια των πλοιαρίων ελαμπαύ σ'όλο πέλαγο... (Σελ. 205, σ. γ')

κοιτάτε να δεχθώ της κλύτερης τί είναί! Αμ καίμενος μπούφο, χωρίς άλλο θάταν τα παιδιά κι' έβγαλαν φωτιά σ'ή βάρκα τους.

Και γυρίζοντας στους χωρικούς, που ήταν τριγύρω του και τόν έβλεπαν σ'όλο στόμα, εξακαλοούθησε:

— Καταλάβατε λοιπόν τί έραβε; Η δ'όλο τους έσπασε σ'όλο βράχους και δ'έν είχαν π'όλο να γυρίσουν πίσω. Τότε της έβαλαν φωτιά για να την ιδούμε από μακριά και να τρέξουμε να τα πάρουμε. Αυτό είναι έλο κι' έλο. Νά ιδούμε τώρα και ποιά βάρκα πήραν. Φαντάσου, λέει, γάταν ή δική μας!

Και κοιτάζε τη γυναίκα του σ'όλο νάθελε να τη ρωτήση. Η κυρά Κουπιό όμως χαμήλωσε τα μάτια και δ'έν είπα λέξη.

— Χμ! δ'έν τ'όλο εγώ; εξακαλοούθησε ο Κουπιός. Αχ, τα στρίγγιλια! Κι' ήταν δ'όλο καινούργια! Πάνε πεντακόσια φράγκα! Καθήκανε σ'όλο καιγεται ένα κομμάτι σπείρα. Βγάλανε το φωμί τους!

— Μά, καπετάνιο μου, είπα τότε ένας ναύτης του Κουπιό, μή σ'όλο φαίνεται παράξενο. Τέτοιο παιχνιδι έπρεπε να τόν περιμένεις από κα'ί σ'όλο τόν δικό σου!

— Θά τ'όλο δείξω εγώ! που θά μου πάη; δ'έν θά μου γλυτώση τ'όλο σκυλί; Θά φάη έλο που θά βίλη και σ'όλο κόρφο σου. Μά έσι, καλιομούτσου, που κατηγορήσει τόν παιδί μου, σ'όλο λέω π'όλο χίλιος; σ'όλο και σ'όλο κ'όλο κ'όλο μου!

— Έσύ, μωρέ κ'όλο, χόχα, τιποτένια, έτι μιλήσεις έτσι για τ'όλο έσπ'όλο παιδί του χωριού; Αμ, είπα τ'όλο λόγο του που έκαψε τ'ή βάρια, κι' αυτό τ'όλο καταλαβήσεις και σ'όλο γιατί τ'όλο παιδιά θάταν τ'όλο έδω αν ή έσφαρηνιά του, ο κ'όλο Αγκίστρης, δ'έν έσ'όλο τ'όλο χρέος που έχει κάθε ναυτικός. Άντα να

τραπέρατος εκείνος ο γιός μου, βρήκε κανένα τρόπο να σκαρφαλώση σ'όλο Γλαρόβραχο και τα τράβηξε άπάνω ένα-ένα.

— Θά σκαρφαλώσει, άντρα μου, θά σκαρφαλώσει! φώναξε ή κυρά Κουπιό, άμ δ'έν τ'όλο ξέρεις τόν παιδί σου άντρα μου, τί μωρό και τί καρδιά που έχει; Ο γιός ο πατέρας του δ'έν είναι; — Αν τόν κατάφερε ή μαϊμού να σ'όλο γυροπόδαρα ως τήν κορφή...

— Τόν κατάφερε, άντρα μου! Είναι άπάνω σ'ήν κορφή, τόν βλέπω! φώναξε ή δόστοχη μητέρα που τή φώτισε ξαφνικά ή μητρική στοργή.

— Αμ τ'όλο παιδιά; ρώτησε τρέμοντας ή κυρία Ειρήνη.

— Μείνε ήσυχη, κυρία μου! της αποκρίθηκε ή γυναίκα του Κουπιό. Δ'έν τ'έν ξέρεις τόν γιό μου! Αφ'όλο αυτός είναι πάνω σ'ήν κορφή, μαζί του χωρίς άλλο είναι και τ'όλο παιδιά. Εγώ τ'όλο βλέπω από έδω. Νά, απλώνουν τα γεράκια τους και μ'ας ζητούν βοήθεια. Τώρα, τώρα, πολλάκια μου! Σταθήτε κι' έφτασαν να σ'όλο πάρουν!

— Έ, που είπατε; φώναξε τότε ο καπετάν Κουπιός. Φουκιώτη, Πλημμύρη, Χοιρομέρη, έλοι οι πατεράδες έλατε μαζί μου! Έχουμε δουλειά και δουλειά. Θάλομε χέλια. Αν είν' άκμα σ'ήν κορφή και δ'έν τ'όλο σ'όλο τ'όλο...

μα, θά τα βρούμε. Έ, γυναίκες! φέρτε μας κομπάνια! Γάχαρη, ρακή, κρασί, σκεπάσματα! Γρήγορα, κουνήθηκε! δ'έν έχουμε να χάνουμε καιρό! Και σεις, άγεις δέσποτα, παρακαλέστε τόν Θεό για κείνα και για μ'ας.

Η φαρόβρακα, φορτωμένη, ήταν έτοιμη να ξεκινήση. Αλλά τή στιγμή που ο Καπετάν Κουπιός έτοιμαζόταν να πηδήσει μέσ'όλο, έννοιως να τόν τραβή κάποιος από τόν μανίκι.

Ήταν ή κυρία Ειρήνη, που είχε τρέξει ως τόν σπείρα της και ξαναγύρισε με διάφορα πρόχειρα φάρμακα κι' ένα έκανωφόρι.

— Καπετάν Κουπιό, είπα σ'όλο γενναίο θαλασσινό, δίνοντας του τόν έπανωφόρι. Τόν παιδί μου και τ'όλο μάτια σου... Είναι τόν μικρότερο απ' όλα και δ'έν είναι σ'όλο σ'όλο... Θά δ'όλο φέρεις, πολύ... Έκείνα είναι κι' έρημο. Δ'έν έχει έδω τόν πατέρα σου για να τόν σώση. Καπετάνιο, με παίρνεις και μένα μαζί σου;

— Τι λές, κυρία μου! Νά σ'όλο μαζί; Αυτό δ'έν γίνεται!... Αλλά να είσαι ήσυχη. Όλο θάχουμε τόν νομό μας. Άσε τή δουλειά άπάνω μας κι' έννοια σου. Ο Στεφανάκης σου είναι παιδί δικό μας. Έχει έδω δέκα πατεράδες έδω και με τή βοήθεια του Θεού θά τόν φέρουμε σ'ήν άγκαλιά σου τόν άγγελούδι σου.

Η φαρόβρακα χόρεψε λίγο άπάνω σ'όλο κέρα κι' έπειτα ξεκίνησε.

10. Όλα έκείνα από ένα! Οί κάτοικοι του χωριού, κι' αφού έφυγε ή φαρόβρακα, έμειναν σ'ήν παραλία έλο τόν όλοσκο μέρος της νύκτας. Π'όλο έραξη για φαί, για κρεβάτι, για ύπνο! Καθόνταν λοιπόν κι' έκαναν διάφορες όμιλεις

(Έπειτα συνέχεια) Μετέφρασις Π. Ι. Σ. και Γ. Σ.

—Κουπιό, τίπο μου! είπα ο έφημεριος... (Σελ. 213, σ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΞΕΡΟ ΔΕΝΤΡΟ

(Αειθ. Ύμνος 30)
Ξάν κάποιον κακό όνειρο
πάλι το χινόλοφο
κι' ο χειμώνας πέφτεις, σάμψας
[κάποιον μπόρα
ξεροκλάδια, σκόρπισε στη χώρα,
σάμψας κάποιον οχλαλοή κλήθους
[όργισμένου
πέρασε συντριβοντας, τώρη πιά
[σωπαύσει.]
Νά που παραμέρισε
να περάσει η Άνοιξη.
— Σάμψας κάποιον άρχοντα
[έκλειτο που φράνει,
έχοντας στα χέρια των στεφάνι,
να τον προσκυνήσουνε πέρα
[τρέξαν όλοι,
και τα δέντρα γυθίζαν εντόματα
[καινούρια.
Κάποιον δέντρο άπόμερα
μόνο αυτό δεν κίνησε.
Μόνο εκεί στη θέση του πάντοτε
[προσμένει
και τριγύρω βλέπει να διαβαίνει
τρέχοντας στην άνοιξη τ' άπειρο
[τό πλήθος.
Είν' ξερό και τα κλαδιά γέρουν
[γυμνωμένα.
Μένει τόσος άνοιξης,
πάντοτε προσμένοντας
στά γυμνά του τα κλαδιά να
[φρανούν τα φύλλα
και να τα σαλεύει άνταριχία.
κορτερά μών άνοιξη που ποιά
[δέ θάρθη
πιά γ' αυτό σαν άνδρωπος
[πάνω σε κρεββάτι
άφρωτος, παράλυτος,
κι' η χαρά τριγύρω του
είναι, μα δε δύναται να την
[άνγκυλίσει]
τή ζωή που μένει θα περάσει
άχαρος και θα περνούν άχαρος
[ή μέρες
οι δικές του φέρνοντας, σαν τό
[Χτέος, τό Τώρα.
Γάτος Άνθης

ΠΑΛΙΣ ΕΝΘΥΜΗΣΕΣ

(Αειθ. Ύμνος 31)
— Βοήθεια! Θα με σκοτώ-
σουν, θα με σάνε Ι.
Τρομαγμένοι πεταχθήκαμε πά-
νοι, μόλις άκούσαμε τις άγριες
αυτές φωνές της άδελφής σου,
πούχε πάλι μόνη της, τό βράδυ
έκείνο, σ' ό κελλάρι, να βιάλλω
καρδία και μέλι να φήμε. «Ήλε-
φτες θύναί», λέει ο άδελφός μου,
και πεταχτηκε βέω άρπάξοντας
τό ρεβόλι του κι' ένα μπα-
στούνι. «Ελα μαζί μου», μου φώ-
νησε κάπως και τί λάμπει. Έγώ
είχα κοκκλώσει κι' η πρώτη μου
σκέψη ήταν να χωνώ κάτω άπ'
τόν καναπέ: μα σαν μου φώναξε,
έτρεξα βόλιος του, πείσονται γ
τή λαμπά κ' ένα με κού έβλο που
βοήκη στο διάδρομο. Θα μπο-
ρασα μ' αυτό να καταφέρω
καμιά κλήη του κλέφτη, και
μάλιστα έξ. άποστέ σ' ως Ι.
Πηγαίνοντας, βρήκαμε την ά-
δελφή μου να τρέχη φωνάζον-

τας: «Σώστε με.—Πού είναι;»
τή φωνά τό άδελφός μου έννοούν-
τας τους κλέφτες. «Έσαν από
κελλάρι και μόλις άνοιξα, όρμή-
σανε πάνω μου. Προέλαβα και
ξέφυγα, είδημή...» και χώθηκε
στην τραπεζαρία κλείνοντας τή
πόρτα. Μείς πήγαμε σ' ό κελ-
λάρι, μα δεν είδαμε ούτε κλέ-
φτες, ούτε παράθυρο παραβια-
σμένο. «Κι' από πού μπήκαν;»
έλεγε ο άδελφός μου, «έκτός πιά
άν μπήκαν μέσα και κρύφτηκαν.
Πήμα πάνω. Μπρός κείνος, πίσω
γώ, άνεβήκαμε, ψάξαμε καναπέ-
δες, τραπέζια, κρεββάτια, (έγώ
έπέμενα να σηκώσω και τα σκε-
πάσματα, μα δε μβήκονε), μα ούτε
έχνας κλεφτών. «Πέταξαν αυτοί;»
έλεγε, «ή μήν είδε τον ήσυχιο της
και τον πέρασε για κλέφτη; Πά-
με κάτω!» Κατεβήκαμε, (τόρα
μπρός έγώ και πίσω κείνος) και
πήγαμε στην τραπεζαρία, όπου
βοήκαμε την άδελφή μου σκαρ-
φαλωμένη σ' ό τραπέζι, να τρέ-
μη δάκρυα. «Ε, τους κιάσατε;»
μάς λέει. «Μωρέ, φάγαμε όλο τό
σπίτι και δεν είδαμε τίποτα!
πού τους είδες τους κλέφτες;»
— «Κλέφτες! Ποιάς ούς μίλησε
για κλέφτες;» — «Τί ήταν λοιπόν;»
— «Δυό ποντικοί, δυό ποντικοί
τόσοι!» — «Πιά δυό παλιοντι-
κια άδέοφοβα, μάς ξεσήκωσε
νυχτιάτικα; Νά, για να μάθεις Ι.»
Και σήκωσε τό χέρι του, να της
δράη ένα... μπατό. Μα κελνή
ευκλήγη, πρόλαβε και μ' ένα
σάλτα, βρήθηκε κάτω άπ' τό
τραπέζι. Αυτό μ' όλα τόλλα του
φάνηκε τόσο παράξενο, ώστε του
κόπησε όλος ό θυμός και ξε-
σπασε σ' ένα δυνατό γέλιο. Δεν
άφνησα να τον μιμηθώ και για
πολλήν ώρα γελούσαμε οι δυό
μας δυνατά. Μόνο η άδελφή μου
δε γελούσε, παρώ την άκουα ά-
νάμεσα στα γέλια μας να μονο-
μιμούρη: «Ακούς να μη τους
πείσουνε! Και πως θα κοιμηθώ
άπόψε, με τέτοια... θρηία στο
σπίτι;...»

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΦΤΩΧΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

Έίνε Χριστούγεννα και σ' ό
χαριό έτοιμάζον να δώσουν μια
καιδική γιορτή: Χριστουγεννιά-
τικο δένδρο και παιδικό χορό.
Τήν προπαραμονή τ' άπόγεμα,
ή επιστολιούσα του σχολείου,—
γιατί στην αθήνα σ' ό θα έδι-
ναν την γιορτή,— άχισε να έτοι-
μαζήη. Οι δεσποινίδες και οι κυ-
ρίες άρχισαν να βιάζον τα ά-
μαρφα μικροπραγματάκια άπ' τα
κουτιά και να τα κρεμούν σ' ό
δέντρο. Κι' η μικρούλα κέρη της
έπιστολιούσας στέκεται σ' έμια
γωνία σ' παραπονεμένη.. Βλέ-
πει τά παιχνιδάκια, και ποιάς
έξερη τί σκέπτεται με τό μυαλο-
δάμ της...
Οι προετοιμασίες τέλειωσαν

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περίοδου (1879-1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης
έπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος και 20ος. Έκαστος τόμος
δραχ. 16, ταχυδρομικώς δε άπο-
στελλόμενος δραχ. 16, διά τό
'Εξωτερικόν και δραχ. 20 διά
τό 'Εξωτερικόν.
Της Β Περίοδου (1894-1922)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 39 εν όλο. Έκαστος τόμος
άσφαρος δρ. 47 και ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσθετέα εις τάς
άνω τιμάς: διά τό 'Εσωτερικόν
δραχ. 2 ό άσφαρος και δρ. 5 ό
ραμμένος, διά δε τό 'Εξωτερι-
κόν δρ. 12,—είτε άσφαρος είτε
ραμμένος.
ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΥΘΙΚΙΑΝ
συνδρομηταί παρακαλούνται να
διευθύνουν εις τό Γραφείον μας,
άποστέλλοντες και δραχ. 2 διά
τήν έκτύπωσιν της νέας κατάτας.
'Αλλως δέν εϋθνομέμα δια την
άπάλειαν των φυλλαδίων των.
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΡΑΣΤ."
'Αθήναι, 33 οδός Ερυθρίδου
την 19 'Ιουνίου 1923
ΠΟΛΥ Ικανοποιητικά τά πρώτα
άποτέλεσμα έκτάσεως που μου άναγ-
γέλλον οι φίλοι μου. Γένοια τα πε-
ρμένα και τό περιμένο όλα. Και έ-
τί, όσας πάντα, άνέκαθεν, δεν πρέπει
να μείνη διαπλασάσκουλο που να μην
προβιθάσθ με τον καλύτερο βαθμό.
Αυτό, σ' ό έκαστο Κυβέτι, διδε-
ται άγνοιαστική με την «Έξαδέλφη
μου», τη χαριτωμένη κομοιδία κ.
Σπουκούλου, που την παίζε θωμασία
ή δ. Άλίκη Θεοδορίδη. Και την έρ-
χομένη Κυριακή, 1 'Ιουλίου, θα δοθή
ή άπογευματική της «Μαριτίνας» με
τήν κ. Κυβέτη, που την καταίωσε την
προεσασμένη Κυριακή ή ραγδαία έ-
κνήη βοσχή.
Μητέρα, δασκάλα, φίλη, συντρι-
βισσα, δεν ξερε πιά πως να με όνομα-
ση ή καλή μου Άγρία Καλλονή, που
περνά μαζί μου τις καλύτερες ώρες
της 1 Τήν εύχριστέα πολύ και για τό
καλό όλομα και για τό νέα διαπα-
σάσκουλα που ένεργεί να μου κάμη.
Νά μου σιλήση και τη μικρούλα Άρ-
σινόα, που τόσο μάραπ κι' αυτή άπό
τόσους.
'Η μικρή Άρσία καταταρα-
γμένη:
— Μαμά! Μαμά Ι. τρέξτε!..
— Τί είναι, παιδί μου;
— Τό κρέας τρώει τί γάτα Ι.
Εστ. υπό τ. Νουταγι. Συναριστοδία;
Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητοϋ
είναι ή έγκαιρος άνανώ-
σις της συνδρομής του.
Σ' εύχριστέα πολύ για τό ξεσά-
θωμα, Ρίσα, και γύρω μας στο έν

ΤΟΜΟΙ

Της Α' Περίοδου (1879-1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης
έπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος και 20ος. Έκαστος τόμος
δραχ. 16, ταχυδρομικώς δε άπο-
στελλόμενος δραχ. 16, διά τό
'Εξωτερικόν και δραχ. 20 διά
τό 'Εξωτερικόν.
Της Β Περίοδου (1894-1922)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 39 εν όλο. Έκαστος τόμος
άσφαρος δρ. 47 και ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσθετέα εις τάς
άνω τιμάς: διά τό 'Εσωτερικόν
δραχ. 2 ό άσφαρος και δρ. 5 ό
ραμμένος, διά δε τό 'Εξωτερι-
κόν δρ. 12,—είτε άσφαρος είτε
ραμμένος.
ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΥΘΙΚΙΑΝ
συνδρομηταί παρακαλούνται να
διευθύνουν εις τό Γραφείον μας,
άποστέλλοντες και δραχ. 2 διά
τήν έκτύπωσιν της νέας κατάτας.
'Αλλως δέν εϋθνομέμα δια την
άπάλειαν των φυλλαδίων των.
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΡΑΣΤ."
'Αθήναι, 33 οδός Ερυθρίδου
την 19 'Ιουνίου 1923
ΠΟΛΥ Ικανοποιητικά τά πρώτα
άποτέλεσμα έκτάσεως που μου άναγ-
γέλλον οι φίλοι μου. Γένοια τα πε-
ρμένα και τό περιμένο όλα. Και έ-
τί, όσας πάντα, άνέκαθεν, δεν πρέπει
να μείνη διαπλασάσκουλο που να μην
προβιθάσθ με τον καλύτερο βαθμό.
Αυτό, σ' ό έκαστο Κυβέτι, διδε-
ται άγνοιαστική με την «Έξαδέλφη
μου», τη χαριτωμένη κομοιδία κ.
Σπουκούλου, που την παίζε θωμασία
ή δ. Άλίκη Θεοδορίδη. Και την έρ-
χομένη Κυριακή, 1 'Ιουλίου, θα δοθή
ή άπογευματική της «Μαριτίνας» με
τήν κ. Κυβέτη, που την καταίωσε την
προεσασμένη Κυριακή ή ραγδαία έ-
κνήη βοσχή.
Μητέρα, δασκάλα, φίλη, συντρι-
βισσα, δεν ξερε πιά πως να με όνομα-
ση ή καλή μου Άγρία Καλλονή, που
περνά μαζί μου τις καλύτερες ώρες
της 1 Τήν εύχριστέα πολύ και για τό
καλό όλομα και για τό νέα διαπα-
σάσκουλα που ένεργεί να μου κάμη.
Νά μου σιλήση και τη μικρούλα Άρ-
σινόα, που τόσο μάραπ κι' αυτή άπό
τόσους.
'Η μικρή Άρσία καταταρα-
γμένη:
— Μαμά! Μαμά Ι. τρέξτε!..
— Τί είναι, παιδί μου;
— Τό κρέας τρώει τί γάτα Ι.
Εστ. υπό τ. Νουταγι. Συναριστοδία;
Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητοϋ
είναι ή έγκαιρος άνανώ-
σις της συνδρομής του.
Σ' εύχριστέα πολύ για τό ξεσά-
θωμα, Ρίσα, και γύρω μας στο έν

έρω να σ' ήρηρορήσω γ' αυτή
που με ρωτάς. Το ξερο που; μάγκαπς
κι' τώρα που είσαι δικαστά χρονών
όπως και τότε που ήτον δέκα. Άλλά
γ' αυτό ίσα-ίσα θάθελα να μου γρά-
ψης πιά συχνά και όχι μ' ό όταν θα
έσπαθούης. Ούτε είναι άνάγκη να μου
επιταλάς βίνης σε κάθε γράμμα, να
έπια λόγια άγάπης που λένε όλοι.
Θά μ' εύχαριστής περισσότερο άν μου
γράψης για τον έαυτό σου, για τί
ζωή σου, τις ιδέες σου, τις άπορίες
σου και τί έντυπώσεις σου άπό κάθε
τι. Τότε είναι φραία, εύχάριση και
σκόπη ή 'Αλληλογραφία. Κι' αυτό
τό λέγω για όλους.
'Ομολογεί, Νίκ Κάστερ, ότι πού
απήνησε σε τίποσα γράμματα και
σου έζησασίσα δυό Π. Πνεύματα
κ' άκόμη έζις παράκονο; Μα για
σέβαστο πόσε χιλιάδες παιδιά έγω,
πόσε χιλιάδες γράμματα και Π. Πνεύ-
ματα λαβαίνω Ι. Λοιπόν γάρφε μου,
στέλιε και... μην τ' ό πής ούτε του
παπιά, καθόσ λένε.
'Αδελφή μου Φουστανίλλα, μο-
ρείς να ή εξακολουθήσης αυτό τό κνήη
των μυγών. Ούτε ή προπάλαις βλα-
πτει, ούτε ή καθαρίτης. 'Ο φόβος
μόνο είναι κακός, δ υπερβολικός φ.
Κι' αυτόν ήθελε ναπορφή ή δ.
Φαίδων μ' έκείνα που σ' ά γράψη.
Γιατ' είδε μερικά παιδιά, που έδάβα-
σαν έκείνο τό φυλλάδιο, να παραπο-
νούται, να παίρνουν τις μύγες για θρη-
ία ή για εύθραστά άεροπλάνα κ. η.
θνα...
'Η 'Ισμα κορόιδευε την εξαδέλφη
της, που την έβλεπε να κνήη σαν
τρέλη όταν λάδιεν ή περιμένο τό
φύλλο μου. Έκνήη τότε της έλεγε:
«Γίγω συνδρομητήρα και σ' και θά
ίσθης πως θά κνήης. Πραγματικά,
άπό περιέργεια, κι' ή 'Ισμα ένευε συν-
δρομητήρα. Και σήμαρα κνήει κι' αυτή
τά είδια και χειρότερα! Φαντασθήτε
μόνο πως δταν παίρνη τό φυλλάδιο
μου άπό τό Ταχυδρομείο, τό διαβάζε
σ' ό δρόμο και τόσο βυθίζεται, άφι-
ρείται, ώστε πέφτει σε τούλους, τους
παίρει γ' άνθρώπους και τους λέει
κι' κ' απαντών—Άυτό μού γράφε στο
σημεριό της χαριτωμένο γράμμα.
Καλώς να είδης, 'Ελληνική Καρ-
διά, με πολλή μου χαρά θα σε ξανα-
ιδώ σ' ό γραφέρι μου σαν και πέρου.
Γιά τους τένοους όμωι, τί να σου πώ
πρέπει να βάζης κάπου-κάπου και
καμιά περισκεμένη, όπως σου λέει
κι' ή καθηγήτριά σου, ή δ. Κατίνα
Παπα. Μα άλλως λόγους, έτο δεν
καταργούνται οι τόνοι και τό πνύ-
ματα, πρέπει να ξερετε να του; βά-
ζετε' άλλοιόδτικα θά σας λένε άνορθά-
γραφους.
Χαριτωμένη ή έμμετη επιστολή
σου, Ζουλόδ. Νά, ο ήπος του Μ.
'Αλεξάνδρου λέγετα και Βρυξέλλας
και Βουκεράλας. Άτικοί μήνες λέ-
γονται οι μήνες του άρχαίου ελληνικού
'Ημερολογίου, δηλαδή Οθρηγγίλια,
Ραμηλιών κλ. Σ' ό σχολείο θά σ' α:
τους έπλαν κι' αυτοί.
'Η Ραδένια δεν μπορεί να κατα-
λάβη άπόσ μορροϋ και ζού μερικά
παιδιά χωρίς διακλάση. Μερικά
μόνο; Άστοχώς τα παιδιά που ζούν
χωρίς διακλάση είναι κάμπολλα, πλ' ή-
τος. Και τούτο γιατί δεν έφυγε να με
γνωρίσουν. Μόνο εκείνα που με γνω-
ρίσαν πιά φορά, δεν μπορούν ύπερα
να μάρησουν. Γι' αυτό σ' ας λέω:
επαθώντες! Ήσπαθώτες! Μ'ών και

επε να κάνατε παιδιά εύτυχισμένα Ι
'Οραίος 'Επιστολάς μου έστει-
λαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έξης:
Μόνικα, Λούξ των Σαλώνων,
Μάγισσα, Καλαματιανό Μαντήλι,
Ζήλ'αννα, Άστρο Άραπιάκι, Γιαν-
νάκης, Γκόρμπιου, Καπεταν-Κα-
ραπιστέρης, 'Εργών, Πα ταχού
Παρά και 'Ηρος της Ίουτιά-
χιας.—Είστε όσα τάς παραγγελίας
των, τους εύχαριστώ όλους για τό
καλό των λόγια και τους συχαίρω
για τάς λαμπρές έκτάσεις.
ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
'Οδών ψευδώνυμων άρχονται ή ά-
νανοίμα, άν δεν συνοδοίεται σ' ό τό
δικαιώματος δρ. 5. Τα άγνωστά ή
άγνωστά ίσχύουν μέχρι της 30 Νο-
εμβρίου 1923. 'Οσα συνοδοίονται
άπο Α, άνήθουν εις άγορία και όσα άπό
Κ, εις κορίτσιαι.
'Νέα Ψευδώνυμα. Τρελοασρα-
κιάς, κ. (Περίδρ.), Ροχαυρόδ,
ά. (ΧΑ). Οδάρκ-Φού, ά. (ΘΒ).
Καλαματιανό Μαντήλι, ά. 'Ηφα-
στισιον, ά. (ΓΖ). 'Ιάγος, ά. (Ι).
'Ερπονία της Τύχης, ά. (Στό
Άγνωστώ). 'Ιππότης του 'Η-
λίου, ά. (ΙΙ);. Ταυρομάχος, κ.
(ΣΣ). Ροβέρτος 'Αμπί, ά.
(ΑΧ). Τζιμόντα, κ. (ΦΒ). Σαν-
θ' Νεράδα, κ. (Ι). Κούρης Ρο-
υφάλλος, ά. (Ι);. Δόνγκ-Σίγρη, ά.
(ΓΕ). 'Ηλεκτροφόρος, ά. (ΝΒ). 'Η-
λιόπερ χυτος, ά. (ΙΚ). Σαταρά,
ά. (ΙΒ). Δοναγές, ά. (1,2). Πίν-
δαρος, ά. (ΕΓ). Μελιόβρης, ά.
(ΔΠ). Κροκίτης, ά. (Ι). Φρου-
τός της 'Ελλάδος, ά. 'Αθηγιος
Γκιγ, ά. Βορκαωμένο Σύννερα,
ά. 'Ενδ' ός 'Ηρος, ά. Ροδωτεμ-
μένη Χουσανγύ, κ. (ΜΑ).
ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Διά 1 έως 3 εν πολύ προτάσεις
δραχ. 1,50. Διά τάς περιαιότων
λατί 30 ή λείβις.
Μ. Μ. 'Επιθυμοϋν νάνγαλλά-
ξον:—ή Νουταγιούσα Σμυρνι-
ούλα με Ρίσα, Άρη, Ζουλόδ,
'Επαναστάτη, Τριανταφυλλένια,
Τρουγγίρα, Βενταίρη, Αρχιδιά-
βουλο, Σμυρνία, Μπερμαντάλο,
Γυναίκα, Διαβόλιμα, Άραγο-
κόρτιτο, Τρελόπαιδο, Τρελλο-
κόρτιτο.—δ Καπεταν Καραπιστέ-
ρης με Κόρη, τ. 'Αχαρών, 'Ι-
ωνικ. Οδρα-όν' Αφ. Κυπρι-
ούλαν.—δ Ταυιάδ με Αφ. Γυ-
μνασιόπαιδα, Αφ. Κυπριούλα,
Τριανταφυλλένια.—δ Άδελφ με
Σανθ. Μαθησιόαν, Μυστηρ. 'Ιπ-
πέι, Κόμ τ. 'Αχαρών, Ζουλόδ,
Μπαγιαντέρα, Σαμπαντέβα.—τό
Λουκαγές με 'Ανατέλ, Σελήνην,
'Ηλικήν 'Ακτίνα, 'Ιππότην τ.
Τεμπών, 'Ηλιόγεννητην, Μαί-
μουδίτσαν.—τό Όνειρο της 'Α-
νατολής με Σόφρια Φύλλα, Κα-
λαμ. Λουά, Τραγ. τ. 'Ενώσ, Ρε-
νατο, Φάλη Άδραν, Καμείνα,
Βρυβαντιά, Φύσμα και με όσους
θέλουν.
'Ο 'Κόκκινος Βράχος του κ. Σπ-
νοπούλου ήξηγηθήη. 'Οπτε πρην ίδής
νάνγαγιωμ δτι έγευε και Γ' έκδοσις.
μη μου παραγγίλλετε.
'Η Διαπάλας άσπίζεται τους
φίλους της: 'Ανοσίαν (καλή δια-
κλάση στα μύδια) Κύνα (πολύ
μού άρεσε τό γράμμα σου για τί μα-

θητική ζωή με τους σίχους.) Ροδο-
δάφνην (νά, τό ξερο τό 'Αστέρι' και
σ' εύχαριστώ πολύ για την άνάμωγή
που μου έφερε, άπό κεί, διοίκισι υγι-
έσις) Άσπύνην (σού έστειλα τον ύμνο
που διαλέξες) Παιδί του Μέλλον
τος (έστειλα εύχαριστώ πολύ για τό
νίο συνδρομητή) Άνδρομάτην-Χου-
ανδ' (έχει καλώ; έλαβα και τις 'Α-
σπίσις) Ρίσαν Μ.Κατσάρου (σ' εύ-
χαριστώ πολύ καλώς τό νέο έκπαθωμα
εύχαριστώ επίσης τους φίλους μας που
σου ύπεσχόθησαν να ενεργήσουν για τη
διάδοσή μου) 'Ισολόγον (καλώς; να
έίθης; οι ήμερες βιωσ της άνυτομονη-
σας) δεν θάνα πάντα οι όδες; με
έβδομάδα δεν θά μεσολαθή άπό τό
ένα φύλλο εως τό άλλο; τί κάθε Σάβ-
βατο έδώ τί κάθε Πέμπτη έεί...;
'Προσφυγοπούλαν (έγκάρδια συλλυ-
πητήρια για τό θάνατο της καλής σου
μητέρας) δεν τ' έξερα πως σε βρήκε
τόσο μεγάλο δυστύχημα; ο Θεός να σε
παρηγορήσει και να σε βοηθήση στη
ζωή, που είναι τόσο δύσκολη χωρίς
μητέρα!) 'Ατέμονα Πόντον (σ' εύ-
χαριστώ για όσα γράφεις' φίλησ' ό
πλάκα που με μέρη θά σε δια-
δεχούσ') 'Αβρομάν (ά, σ' ό στοι-
χίματα μη με άνακατέτες Ι) 'Αρρο-
δίτην Κ. (χαίρω πολύ για την άπο-
φασή σου και περιμένο) Βικρήν
Συλαβιάν (τά έλαβα ένα, έκαμας κα-
λά) 'Νόρμαν (τί γρήγορα που περ-
νά ο καιρός!) Λαμναστήν του Κούμαρος
(έστειλα εκ νέου) Καρποφραάτην
(ούτε άγγελία ούτε άντίμωμ βρήκα
σ' ό γράμμα σου) 'Ελληνικόν 'Ιθα-
κικόν (θερμάτα συλλυπητήρια! τί
δυστύχημα, παιδί μου! μόνο κνήε ύ-
πομονή! εκείνα τό «κ. ά» σ' αχάεινε
κακό όλομα, δηλαδή δτι έχει και άλλα
ψευδώνυμα) 'Ατυχον (μετά την άπο-
στολήν και των τριών βιβλίων, μένον
στη διάθεσή σου δρ. 14,85.) 'Νεαν
Γεωδαν (πολύ όρατό τό γράμμα σου
χαρήτην λυών έστειλα' οι τόμοι της
Α' Περίοδου είναι άρραφοί) 'Ελιαν
(σού τό έπιστρέφω) Φιλελεόφραον
'Αθλητήν (εύχραι καλό κέρη χαί-
ρησιματα σ' ό Νεαρόν) 'Ηρασιότινα
(χαίρω πάρα πολύ γ' ό γράμ μου) 'Οδός
Αίδου 144 (σ' ατώς) γίνω λοιπόν
συνδρομητής) Πέντε-Φοήν (έλαβα)
Κίμωνα Στ. (δ μπακάς; έχει δικίο
όλ' αυτό δεν είναι για παιδικά τά
αειδοποιώ) μόνο για τους μεγαλύτε-
ρους; του κ' όλου μας) 'Αφελή Κυ-
πριούπούλαν (έστειλα κομμάτια σ' ό-
λε μου και μη ρωτά; έγώ έρω)
Ταυρομάχον (έτσι; μα τότε θά κα-
λάσης τον κόμη σου παλιό μου να
σ' έβω ή Νεράδιαν του Βουναϋ
και Άδραν της Νεότητος (χαίρω
διά τάς προόδους του Σπυλόγου σας
και σ' ας περιμένο) Σμύρηνην (έτσι
γράφη) Καρποφύλλι, τού 21 (τυ-
καίρωσ' όχι, αυτό δεν έξεδόθησαν ά-
κόμη) Καρυαύτην (ή άποστολή γίνε-
ται τακτικώτατη και, όταν δεν λαμβά-
νετε, νάνταφίρετε σ' ό έκεί' Ταχυδρο-
μείο) 'Αφορόβη (έστειλα' άργώ-
μετα θά σ' ας πώ τί θά γίνη μ' αυτό
τά κομμάτια) Γαλήν της Άγκύρας
(έστειλε τό ταχύτερον) Σαταράν (τί
έλες;) 'Εμμέντη Παρ. (έστειλα και
4-38) Κισών (δ κ. Φ. σ' εύχα-
ριστέα πάσα πολύ για τό σταθέμα.)
Ταυκάβ, Νουταγι. Σμυρνιοπού-
λαν, 'Αντίβαν κλ. κλ.
'Οτιν Ν. Λεοντίδου, Τριαντα-

φυλλένιο Μπουκετάκι, Κάσταν Ι.
Πατάν (έλαβα, εύχαριστώ).
Φιλιππων, Ιδανισμόν, Δεσπο-
νίδιον, Πόλον των 'Ονειρών, 'Ιά-
γον (έστειλα).
Είς όσους έκτιστοδός έλαβα μετά
την 18 'Ιουνίου, θάπανήσω εις τό
προσεγέ.
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 209 Διαγωνισμοϋ.
Αλλόσις δεκαί μέχρι της 23 Αύγουστου
359. Ασπίγιος
Τό σύμβολο της Θεμίδας
Μ' άνευνομία ένάντιος
Κι' άμέσως ένα συγγενή
Στενό μίς φανερόνεις.
'Εστ. άπό τό Προσκ. τ. 'Ελληλόκοντον
360. Στοιχειογράφος
Μπα! τό κεφάλι έκσφαι
'Αρχαίου δημαγωγού
Κι' άκούσθησ' τό μούγγισμα
Θηρίου φοβερό!
'Εστέλη υπό του Κομήτου
361. Μεταγραμματισμός.
Τόν λαίμο θάς άρχαίας
Μ' όλλον άντικαθιστώ
Και με άπορία βλέπω
Δένδρο σ' όλους μας γνωστό.
'Εστέλη άπό τό Δοξ. Κρητιώσουλα
362. Αναγραμματισμός.
'Ενα ζωσ κοινό ποδό,
(Και σ' ό γλώσσα την κοινή.)
'Ενα άναγραμματιστήν,
Κάνει άρχαίον άθλητή,
Σ' ό 'Ολυμπία νικητή,
'Εστέλη άπό τό 'Ιωνος Τσοουκιδή
363. Τετραγων.
*** Υ *
* * * Υ *
* * * Υ *
* * * Υ *
* * * Υ *
'Εστέλη υπό της Ροδοδάφνης
364. Κρητιογραφικόν.
1 2 3 4 8 = Θόλις της Ευρώπης
2 8 = Πόλις
3 2 1 3 = Όργανον
4 3 2 = Σύνδεσμος
8 2 4 8 = 'Επίσημα.
'Εστέλη υπό του Φαελλίδος
365. Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας
— Παιδί με μιά μεγάλη μάκα.
Τάγαπαι τά παιχνιδία ε;
— Παιός, καλέ;
— Δεν την άκουσες; Σού την
είπα και δυό φορές!
'Εστέλη υπό του Τοπουλάκη
366. Ποιήη κρησιότις.
Τα πρώτον γράμμα της πρώ-
της των κάτωτι ζητημένων λέ-
ξεων, τό δεύτερον της δευτέρας,
τό τρίτον της τρίτης και καθε-
στή, άποτελούν θεόν και πλα-
νήτην:
1, Βασίλειος των 'Αθηνών, 2,
Χώρα ελληνική, 3, Πρωτεύουσας
εσθοναϊκή, 4, 'Οραός νεανίας
δ, αράτος της Ευρώπης, 6, 'Ο-
ρος της 'Ελλάδος.
'Εστέλη άπό τό Παίδι του Βουναϋ
367. Φωνητοδότηση.
κλ. ν βγ. τ. μ. σ. π. ρ. τ. ν η σ
'Εστέλη υπό της Προσφυγοπούλα
368. Γεῖφος.
— Μή, Νίνα Ι.
— 'Ιδ' όθε Ι.
'Εστέλη άπό τη Προσφύγουση Χλέη

Διὰ τῶν Γαλλομαθητῶν
369. Carré Syllabique

* * * * *
* * * * *
* * * * *

- 1. - Faneux aviateur Français.
 - 2. - Quartier et pont de Venise.
 - 3. - Sujet du sultan.
- * Κατάληξ ὑπὸ τ. Ζουλού
370. Mixte.
a fix e-frgr-o dnat oco.
* Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Σμύρνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Δοκίμων τῶ φῶλ. 8

99. Καταδοκία (κάππα, δοκεί, α.)—100. Κόθηρα-Θήρα.—101. Γάγγυλα-Άγγυλα.—102. Ρήγας-Ψήγας.

103	Σ	Σ	Α	Α
Κ	Λ	Ε	Λ	Ν
Κ	Λ	Ε	Λ	Ν
Ε	Β	Π	Λ	Μ
Ε	Β	Π	Λ	Μ
Ω	Ξ	Ο	Σ	Ι

104. ΚΛΙΓΟΥΛΑΣ (Αλάσσο, Λουκίας, Ήλιος, Γλαύκος, δικίς, Ήλιος, Σαούλ.)—105. 8X6+2: 10-5=0.—106. ΛΟΝΔΙΝΟΝ (Αύκος, Όθων, Νότος, Δαρτεός, Ίάκων, Νικόλαος; Όσα, Νέρον.—107. Μη πίστι πιστεύε.—108. Ή πίστις σου σέσωκέ σε. (δη' εἰς τ' εἰς ου-σε σα και σε).—109. Mi-graine (mi,graine.)—110. L'eau.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΡΟΣΦΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

- [Νέος Τιμοκατάλογος]
 - [Απὸ τῶν ἐν παραθέσει ἀριθμῶν, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐπισημοῦ καὶ ὁ δευτέρου τοῦ Ἐξωτερικοῦ.]
 - * Ἀδελφοῦλα μου, 8ρ. 15 (1,40 καὶ 4.)
 - * Ἀφροδίτη, 8ρ. 15 (2 καὶ 5.)
 - * Ζαυθινὸ Μαντήλι, 8ρ. 10 (1,40 καὶ 4)
 - * Θάλασσον, Τόμος Γ', 8ρ. 8 (1,50 καὶ 5)
 - * Κομωδία τοῦ Ἀριστοτείου, 8ρ. 3. (1 καὶ 2,80.)
 - * Διὴ Μαλαρός, 8ρ. 3. (1 καὶ 2,80.)
 - * Μητρικιά, 8ρ. 5 (1 καὶ 2,80.)
 - * Πεντιές στὸν Ἥλιο, 8ρ. 10.—(1,40 καὶ 4.)
 - * Πόλεμος, 8ρ. 14 (2,10 καὶ 5.)
 - * Στέλλα Βιολάντη, 8ρ. 8 (1,70 καὶ 3,50.)
 - * Τμήμ τοῦ Ἀδελφοῦ, 2 τόμοι, 8ρ. 28 (3,60 καὶ 8.)
 - * Φοιτητὰ, 8ρ. 8 (1 καὶ 2,80.)
- ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ:**
- * Ἰαβίλα.—Ὁ Κόσμος κα' ὁ Κόσμος.—Σκόγια καὶ Παπαρόντες.
 - ΟΛΑ Τ' ΑΛΛΑ ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΗ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' — 1019)
Προίγκητα τῆς Οὐαλλίης, Σμύρνη, Ἀὸν Φασουλῆκη, βραβεῖα ἐλάβατε; ἔσταιλα. *Ἄνωχος*

[ΚΓ' — 1020]
"ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ", ἄλλες βῆπτι-Μοες ἔχομε; ΑΓΝΟ ΠΕΡΙ-ΣΤΕΡΑΚΙ, ἔχεμῶδεια, ἀκούς; *ΜΑΓ-ΣΣΑ*

[ΚΓ' — 1021]
Ἡ νέα μου Δις μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου; Χαράλ. Μ. Τόμβριον, Ταχυδρ. Κιθῶνιον 180, Λευκασία Κύπρου.

Τοὺς φίλους μου ἀποχαιρετῶ. Κόμησα τὸν Ἀχαρνῶν, δὲν ζῆτῶ τὸ ὄνομά σας, γιατί τὸ ζέσφα. *Ὀσπιρὸν τῆς Κύπρου*

Γιὰ τὴ γιορτὴ σου, Καπετῶν Καρκαπέρη, ποὺ τὸ ψευδὸν μὲν σου ἀντιπροσωπεῖ τὸν λεοντόκαρδο ὁ τὸ τῆς Ἑλλάδος, τὸν Πλαστήρα, χρόνια πολλά. Νὰ μὴ ζῆση; ἀγαπητὴ μου φίλε. *Ἀργοπορήσας Δημ. Γ. Ἄντινος*

Βασίλισσα στῆς Παπαρόντες, δεσπότητα ἐπιχριστῶ. Κίρκη, ὁ Καρουμπλοκοκαλέτσος τὰ χρειαστικὰ Σμύρνης, Πορφυρογέννητη, φταίμε μεις; *Πενταχοῦ Παρῶν*

Παρακαλῶ σας μὴ στέλλουν γράμματα νὰ βάλουν τὸ ἀνάλογο γραμματόσημο. ἄλλως δὲν θὰ τὰ παίρνω. *Ἀφελῆς Κυπρισιόλα*

Κλωθῶ, δέχομαι περὶ μὲν. Ἄραγε, ἔσταιλα. Βασίλισσα στῆς Παπαρόντες, ἀλληλογραφοῦμαι; *Ἀφελῆς Κυπρισιόλα*

ΑΤΥΧΕ, κἀνὶ βλέπω, ξεσηκῶ-ἀνεσθί ἀπ' τὸν Ποταμὸ γιατί; *ΟΥΡΑΝΟΣ*

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΜΕΙΤΟ, τί κῆδές νὰ πῆς μὲ τὸ: Κάτω τὰ κορίτσια; Δὲν εἶ καταλαβαίνω. *ΟΥΡΑΝΟΣ*

Ρίτα, Ἀρχιδιάβολε, Χαλίκου-τοπούλα, Τρουγγέρε, Ἄτιχη, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; Στείλατε μὲσφ Διαπλ. *Γρηγόσιος Ἐλληγ*

ΧΡΥΣΙΑΥΓΗ, εὐχαριστῶ διὰ πρό-χταςιν. ἔσταιλα περὶ μὲν ἰδι-κὸν σας. *ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΣΑ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ*

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸν Δια-πλασιόκοσμον, χαριστῶ ἀπαν-τας, ἰδιαιτέρως ΤΡΕΛΛΗΝ ΑΓΑ-ΠΗΝ καὶ ΜΑΓΙΣΙΑΝ. *ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΑΜΠΕΛ*

"ΕΝΩΣΙΣ", γιὰ νὰ ζήσης; ΓΙΑΜ-ΦΑΜΦΙΚΟΣ=Ψαράς, ΟΛΥ-ΜΠΟΣ=Φινόπουλος καὶ ΚΑΕ-Ο-ΒΙΣ=Μπαλῆς. *ΟΡΦΕΥΣ*

Πρωτομπαίνοντας τὸ ἀνθῶ-σταστο σαλονάκι τῆς Διαπλά-σεως, χαριστῶ ὅλα τὰ ἀδελφάκια μου. *ΤΖΟΚΟΝΤΑ*

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, σὲ γνωρίζομαι! Τὸν νοῦ σου. *Κόμης Ρομφέλλερ*

[ΚΓ' — 1055]
Ρίτα, Ἀφ. Γυμνασιόπαι, Ζου-λού, Μπαρμπαντάκο, Τριαντα-φυλλένιο Μπουκετάκι, Δοξασμένε Τσολιά, ἐγα τετραδιάκι σας Μ. Μ. μέσφ Διαπλ. θὰ ἦτο ἡ μεγα-λυτέρα μου εὐχαριστικῶς.

ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ
(ΚΓ' — 1036)
ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ, Μωρὰ μου, δὲν πά-τε νὰ πνιγῆτε ποὺ θὰ σας φο-βηθῶ; Βασίλτε, ἂν μπορεῖτε, τὸ: *ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ*

(ΚΓ' — 1027)
Εἰσερχόμενος εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως ἔχω σκοπὸν νὰ κερῶ ἀπὸ κάτω τοὺς ἐχθρῶδες τὸν Κινέζον καὶ ἰταί φως τὴν «Ἀργοναυτικὴν Ἐνωσίς».

ΛΟΝΓΚ-ΣΙΝΓΚ
ΚΓ' — 1033
"Ἀργοναυτικὴ Ἐνωσίς", τὸ κα-ράφι σου δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ κεννηθῆ μὴ ὅσα κοιλιά ἔχει. *ΤΡΕΜΕΤΕ...!* *ΛΟΝΓΚ-ΣΙΝΓΚ*

Ἐχομαι ἀλληλογραφίαν μὲ ὁ-λους τοὺς Κινέζους. *ΛΟΝΓΚ-ΣΙΝΓΚ*

ΚΓ' — 1040
Μάγισσα, ἔσταιλα, Καρῶμπα, Καρκαπέρη, ἀχίστετε λίγο λίγο νὰ ἀποσῆρεθε ἀπὸ τὴν ἰδέ-αν σας καλὰ ποὺ κάνετε, γιατί ἄλλοῶς θὰ πάθετε καὶ ἄλλα ἀ-πὸ τὰ κορίτσια. *Ἐσπὲ*

(ΚΓ' — 1041)
ΛΙΤ, εὐχαριστῶ ἦταν ἀναγκη; Ὁ Οἰκονομίδη, παρακαλῶ, γρά-ψτε, ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΕ, δε συ-χαίρεις τοὺς ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ; Φιάκα, δὲν τόκανα ἀπο ποληχα-ριά, μονάχα γιὰ ΒΕΝΕΤΤΑ!!! *ΜΑΥΡΗ*

(ΚΓ' — 1042)
Τοῖν-Τοῶν, εἶσαι ὁ Μητσόπου-λος. *Πστ...*

(ΚΓ' — 1043)
Ἑλληνική Ἐπανάστασις, Σύλ-λογο «Κρήσος», δεχόμεθα συμμαχίαν σου. «Κράτος Σμύρ-νης», συμμαχοῦμε; Ὁ Ἀρχη-γὸς Ἀθανάσιος Διάκος, ζητοῦν-ται μέλη γράψατε: Βούλαγρη 17, Ἀθήνας. *(ΚΓ' — 1044)*

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ
Προκηρῆσσο Διαγωνισμὸν καλ-ποτεχνικῶν καρτῶν ἀγράφου. Βραβεῖα: α') Πρῶτος ὁ Νικόλιος, β') Κακὸς Δρόμος, γ') Μητρικιά. Συμμετοχὴ εἰκοσάσιπτες. Πρό-θεσμα ἡμιμῶς. Στείλατε: Ἀν-δρέαν Ρακοπούλου, Πάρνηθος 28, Ἀθήνας. *ΗΡΗΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ*

(ΚΓ' — 1045)
ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ
Ἡ «ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΚΙΝΟΥ» *(ΚΓ' — 1046)*

Ἀγῶ, Νόρμα, Τούλα, Παντα-Ἀχοῦ Περῶν, Μάγισσα, Χρυ-σαυγῆ, Μπαρμπαντάκο, Ἰδαν-ομέ, Ἰαβέθη, Τρελλόπαϊδο, Γλυ-κοχαρῶμα, Σκόφια Φύλλα, Σκουπιδιά, Ἄση, Κίρκη, θὰ μὲ γέμιξς χαρὰ ἐνα σας τετραδιάκι μέσφ Διοπλάσεως. — ΤΡΙΑΝΤΑ-φυλλένιο ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ. *(ΚΓ' — 1047)*

Εἰσερχομένη εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, εὐχομαι κα-λὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις. *Ἀνακτα*

ΚΓ' — 1048
Ὁρῶντες τὴν Νίκη, ἔσταιλα. Ἄ-νοῖξ. Τριανταφυλλο, καλὰ τα-ξείδι πρόσχε μὴ σὲ περῶξεί ἡ ὀδάλασσα, Δοξασμένε Τσολιά, ἔ-σταιλα Διοῖν μέσφ Διαπλ. Μο-σχομ. τὸν Παροσίον, ἔφυγες; σῆς μου. — ΤΡΙΑΝΤΑφυλλένιο ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ. *(ΚΓ' — 1049)*

Μπολοσεβίκε, εὐχαριστικῶς μέσφ Διαπλ. Διοῖν, Μ. Μ. ἔσταιλα. *Ρεζεντὰ*

(ΚΓ' — 1050)
Κῶσσε, θὰ μὴ ἀνταποδώξης τετραδία ὅταν γηράσι; Ἀν-ταλλάσσο Μ. Μ. μὲ ὀποιοῦδηπο-τε. Δεσφενές, p. r. Πειραιά.

ΣΙΑΝΣΕΛΩΡ
ΚΓ' — 1051
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ἔλοντας νὰ κερῶ Album Καρ-τῶν καὶ Μ. Μουσικῶν, γιὰ νὰ ἔχω ἀνάμνηση τῆς Διαπλασιανῆς ζωῆς, παρακαλῶ σας καὶ ὅσος θέλουτε νὰ στείλουν στὴ διεύθυν-ση: Δουκιανὸν Μοῦσαν, Πατρῶν 17, Θεσσαλονίκη. Θὰ βρ-βεῦ-σο χαριστῶ μὲ Α', Β', Γ' τόμον τῶν «Ἀθῶνων» καὶ «Θείας Κο-μοδίας» τοῦ Ἀδάντου. Προθεσμα *ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ*

(ΚΓ' — 1052)
Βεατρίκη, Ἐπιλόρη, Ρίτα, Τζέρμα, Ἀφ. Γυμνασιόπαι, Τριανταφυλλένια, Σμύρνη, καὶ σὺλλογος «Μόζαρτ», «Ἀργοναυ-τικὴ Ἐνωσίς» καὶ «Κινεζικὴ Ἀρ-μομονοῖα», τιμὴ θὰ τὸ θεωροῦ-σα ἐὰν ἐμορβανανε μέσφ στὸ Δια-γωνισμὸ μου. *ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ*

(ΚΓ' — 1053)
Μπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως ἔχω σκοπὸ νὰ τὸ φέρω ἀνω κάτω. Ἀράνι.. φυλαχθῆτε...

ΡΟΚΑΜΒΟΛ

(ΚΓ' — 1054)
Ἀποτελεσματοδιαγωνισμοῦ μου: Ἀβράβα τὴν ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛ-ΑΕΝΙΑ καὶ τὸν Τριανταφυλλένιο (Ἰ-σοτίμος δευτέρου: Παράσχος). Βραβεῖα στέλλω. Μπολοσεβίκο, στέλλω. Θόρην Μάννας, ἡ Ἀυτο-κράτειρα, ἡ Ἡλιοκρόλιον κλπ. εἶσαι πολὺ παρῶξενος; χαρὶς γὰ σοῦ προτείνουμε Μ. Μυστικά τι στέλνεις καὶ.. εὐχαριστεῖς μάλι-στα γιὰ τὴν πρόταση; *Ἰωνικός Ὀδρανός*

(ΚΓ' — 1055)
Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασιό-κοσμο χαριστῶ ἀπαντας. *Κτεκινέξος*

«ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΗΤΗΤΗΣ»

(ΚΓ' — 1056)
Ἀγγηγός; Καπετῶν Τρομάρας, ὁ-στοργῶς τὸν Οἰκονομικῶν: Φορῶς τῆς Ἑλλάδος, Πολέμων-Καλῶν Τεχνῶν; Ἀητήτης Γί-γας, Ἀντιπροσωπεῖων-Ἀγγελιδῶν; Βουρκομένο Σύννεφο, Δεχόμεθα μέλη Ἀντιπροσώπων; Γράψατε: Ἐρμαν. Μονογυῖον, Νιγρέτα Σερ-ρῶν. *Σύλλογο «Νίκη»: Λαβδρινθός*

Σύλλογο «Νίκη»: Λαβδρινθός
= Ἀνδρῶνικός. Κρίμα ε;
Στὰ Καπετῶν Τρομάρα *(ΚΓ' — 1057)*

Διαγωνισμὸς Παιδῶν Πνεύμα-τος παρατείνεται 2 μῆνας ἄλλοις; Μπαρῶκον. Γυμνασιόπαι-δα, Θήβας. Συμμετοχὴ δραχμῆ.